

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2017. február hó 16. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A 14. életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés büntette miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2016. évi november hó 14. napján kihirdetett 5.B.5/2015/125. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a 10 év közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 19 760 (Tizenkilencezer-hétszázhatvan) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

Az első fokon eljáró törvényszék a vádlottat emberölés büntette (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés i) pont) miatt 13 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy legkorábban a szabadságvesztés büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek sorsáról és döntött a bűnügyi költség viseléséről.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül a vádlott terhére súlyosítás érdekében, hosszabb tartamú fegyházbüntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést, tekintettel arra, hogy a cselekmény társadalomra veszélyessége, a súlyosító és enyhítő körülmények összevetése alapján a törvényi büntetési tétel középértékét el nem érő 13 évi fegyházbüntetés kiszabása túlzottan enyhe.

A vádlottnak a határozat kihirdetését követő jognyilatkozata a 125. számú tárgyalási jegyzőkönyvből nem állapítható meg, az rögzítésre nem került.

Írásbeli beadványában jogos, tisztességes ítélet meghozatalát kérte. Eljárási hibákra, főként a helyszínelés pontatlanságára hivatkozott, amit az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem vett figyelembe. Sérelmezte bizonyítási indítványainak - amely helyszíni tárgyalás tartására és további tanúk kihallgatására irányult - elutasítását. Álláspontja szerint semmilyen konkrét bizonyíték nem szól ellene, sem pedig olyan tanúvallomás nincs, amely bűnösségét igazolná.

A védő elsőként felmentését, másodlagosan enyhítést célzóan jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a rendelkező rész pontosítását indítványozta akként, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben a 10 év közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekintse kiszabottnak. A büntetés mértékének a középértékhez igazodó súlyosítását és - nyilván elírás folytán - a mellékbüntetésként kiszabott közügyektől eltiltás tartamának emelését is indítványozta.

Az ügyben a Debreceni Ítéltábla az Országos Bírósági Hivatal Elnökének 369/2016. (VI. 27.) számú határozata alapján kirendelés folytán járt el.

A mindenirányú fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta felül a meghozatalát megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében.

A nyilvános ülésen az ügyész nem kívánt részt venni.

A védő elsőként a vádlott felmentését, másodlagosan büntetésének enyhítését, végül az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta. Úgy ítélte meg, hogy a törvényszék ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés a) és d) pontjaiban foglalt okokból megalapozatlan. Kiemelte, az a tény, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésének időpontjában a helyszínen tartózkodott nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a házban más is jelen volt, önmagában a vádlott büntetőjogi felelősségét nem alapozza meg, továbbá az a kijelentés sem „ha bántalmazásból származik a sérülése azt csak én követhettem el, mert rajtam kívül nem volt senki otthon”. A tanúk vallomásából, továbbá egyértelmű következtetés vonható abban a tekintetben is, hogy a vádlott részéről senki sem tapasztalt olyan körülményt, melyből arra lehetett volna következtetni, hogy a kiskorú gyermekek a vádlott jelenlétében bármilyen veszélynek lettek volna kitéve. A törvényszék nem oldotta fel S1 a cselekmény elkövetési idejére a tartózkodási helyével kapcsolatos kételyeket. A védő úgy ítélte meg, hogy összességében véve a szakértői vélemény valószínűségi vélemény, a keletkezett sérülés és az azzal kapcsolatban bekövetkezett halál között fennálló kapcsolat tekintetében tartalmaz ténymegállapítást, amiből nem következik kétséget kizáróan megállapítható módon, hogy a sérülést a vádlott okozta. A vádlott ártatlanságát bizonyítja az a tény is, hogy az orvosszakértői megállapítás szerint a sérülés leginkább hosszúka, kemény tárggyal okozott ütés következtében keletkezhetett. Álláspontja szerint az alkalmazott jogkövetkezmények tekintetében a büntetés tartama a bűnösség megállapítása esetén is nagy mértékben eltúlzott. Nem történt meg a vádlott javára szóló enyhítő körülmények súlyuknak megfelelő értékelése sem. A védő kételyének adott hangot a felajánlott bizonyítási indítványok elutasításának megalapozottságát illetően is. Összességében indítványozta, hogy az ítéltábla a Be. 353. § (2) bekezdés alapján tárgyaláson felvett bizonyítással küszöbölje ki a megalapozatlanságot, és az így megállapított hiánytalan tényállás alapján bizonyítottság hiányában a vádlott felmentéséről döntsön, illetve ennek hiányában a már jelzett korábbi indítványait is fenntartotta.

A vádlott az írásban benyújtott beadványával egyezően tett nyilatkozatot.

Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok sérelme nélkül folytatta le az eljárást. Ügyfelderítési kötelezettségének teljes körűen eleget tett. A törvényszék által mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, csupán a 4. oldal 1. bekezdésében annyiban pontosítandó, hogy T2 11 óra 25 perckor érkezett vonattal, mint ahogyan erre az időpontra a törvényszék ítéletének 11. oldalán az utolsó bekezdésben helyesen hivatkozott.

T2 azon vallomása (nyomozati iratok 625. oldal), hogy lekéste az előre megbeszélt 10 óra 25 perckor érkező vonatot és 1 órával később érkezett, ezt mindenben alátámasztja. A törvényszék széleskörű bizonyítást folytatott, kihallgatott mindenkit, aki az elkövetés színhelyén, az elkövetés után jelen volt, nyilatkoztak a szomszédok, a barátok, a mentősök, a nyomozók és az igazságügyi orvosszakértők. Az ítélet tábla olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolta volna nem talált és további bizonyítás felvétele sem mutatkozott szükségesnek. Mindezek alapján a vádlott és védőjének a bizonyítás továbbfejlesztésére, illetve az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványát nem találta alaposnak. A törvényszék indokolási kötelezettségének is részletesen eleget téve a bizonyítékok egyenként és összességében a logika szabályainak megfelelő gondos értékelésével döntött a vádlott büntetőjogi felelősségéről. Az általa megállapított tényállás az ítélet tábla a felülbírálat során a Be. 351. § (1) bekezdése alapján irányadónak tekintette. A törvényszék valamennyi főkérdéssel foglalkozott, amelyek a büntetőjogi felelősség megállapítása tekintetében relevanciával bírnak. A vádlott maga sem tagadta, hogy a cselekmény elkövetésének időpontjában otthonában tartózkodott a két kisgyermekkel. Vallomását 2014. szeptember 30. napján változtatta meg gyökeresen, amikor a betörési kísérletre hivatkozott. Ezzel kapcsolatos védekezését a törvényszék igen körültekintően ellenőrizte (ítélet 7-11. oldalai), azonban olyan bizonyíték, amely a vádlott állítását igazolta volna nem volt fellelhető.

A bizonyítási eljárás másik lényeges pillére a néhai sértett édesanyjának S1 a lakásból történő távozása, oda visszaérkezése, esetlegesen a két időpont közötti megjelenése volt. Maga a vádlott is akként nyilatkozott, hogy élettársa még a déli órákat megelőzően eltávozott otthonról és a harmadik mentő megérkezését követően érkezett haza. E körben a vádlott vallomását több tanú vallomása is megerősítette (ítélet 11-12. oldal). A 2016. november 14. napján tartott tárgyaláson a vádlott S1 hollétének megengedését célzó bizonyítási indítványokat terjesztett elő, melynek elutasításának okát a törvényszék ítéletének 18. oldalán részletesen indokolta.

A vádlott és a kiskorú gyermeke kapcsolatáról is számos tanú nyilatkozott. Összességében az volt megállapítható, hogy jól bánt a gyerekekkel, azonban arra is merült fel adat, hogy a gyermekek tartottak a vádlottól. Az nem igazolódott be, hogy a néhai sértett korábbi sérüléseit a vádlott okozta volna.

A sértett sérüléseinek keletkezési időpontja, illetőleg mechanizmusa tekintetében előterjesztett igazságügyi orvosszakértői megállapításokkal szemben kétely nem támasztható. A szakértők - akiket a bíróság a tárgyaláson részletesen is meghallgatott - egybehangzóan (mindkét szakértőpáros) nyilatkoztak abban a kérdésben, hogy a sértett eszméletvesztése azonnal bekövetkezett, amelynek a bántalmazás időpontjának megállapításában volt jelentősége. A szakértők egyértelműen cáfolták a vádlott azon védekezését, hogy a gyermek magának okozta a sérüléseket, a fejét beverve, vagy valaminek nekiszaladva, de kizárható az is, hogy a benyomatos koponyatörést elesés, vagy leesés folytán szenvedte volna el. Kiemeli az ítélet tábla azon szakértői megállapítást is, hogy a szemfenéki bevérzés a gyermek megrázására utalt is.

Az ítélet tábla álláspontja szerint megalapozottan állapította meg a törvényszék, hogy a gyermek halálával egyenes oksági összefüggésben álló sérülést a vádlott okozta és vont bűnösségére következtetést. E körben azon védői indítvány, amely bizonyítottság hiányában a vádlott felmentését célozta ugyancsak nem foghatott helyt. A 3/2013. Büntető Jogegységi határozat mentén helyes a cselekmény jogi minősítése is.

A büntetés kiszabása során a törvényszék az 56/2007. Büntető Kollégium vélemény iránymutatásainak figyelembevételével a feltárt bűnösségi körülményeket értékelte, az ítélet tábla álláspontja szerint az iránymutatásoknak és a bírói gyakorlatnak megfelelően.

Az ítélőtábla az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezést sem találta alaposnak, de nem volt indokolt a Be. 371. § (2) bekezdésére figyelemmel a szabadságvesztés lényeges súlyosítására sem. A kiszabott szabadságvesztés büntetés kellően szolgálja a speciális és generális prevenciót.

Mindezek alapján az ítélőtábla a törvényszék ítéletét egyéb járulékos rendelkezéseit is helyesnek találva a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta azzal, hogy a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekintette kiszabottnak.

Döntött a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján, valamint a Btk. 92. § (1) bekezdése szerint az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámításáról.

Debrecen, 2017. február 16.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja

Záradék: A Budapest Környéki Törvényszék 5.B.5/2015/125. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla jelen határozatával jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2017. február 16.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.